

[Jørgen Jensen]

ude på arbejdspladserne og i og for sig bruger de samme metoder, som SV-regeringen har gjort, blokerer, laver fysisk blokade. Det har man ret til i lige så høj grad som politikerne herinde, der blokerer for løsninger, der bærer fremover. Jeg tror, at den eneste vej for at få ændret holdningen politisk er en større aktivitet i arbejderklassen, og jeg kan henvise til det, som hr. Kaj Hansen har lagt frem. Vi vil også sikre, at de krav, vi har rejst her, bliver folkekrav, som gør det endnu vanskeligere for socialdemokratiet at fornægte deres egen politik.

Ole Vig Jensen (RV):

Dagens debat har ikke skabt større klarhed over de politiske muligheder, der måtte være til stede efter valget, og naturligvis af gode grunde. Det er også kloge ord, der er sagt, når man minder om, at vi naturligvis må afvente vælgerne afgørelse.

Alligevel er der kommet nogle interessante betragtninger frem i dagens løb. Jeg har sidst hæftet mig ved de advarsler, som socialdemokratiet har givet det borgerlige firkløver mod at skride for langt til højre, og omvendt det borgerlige firkløvers advarsel til socialdemokratiet om nu ikke at skride for langt til venstre. Der er åbenbart i den måde, man foreløbig har ønsket at dele sig op på, en frygt for, at det kunne betyde, at den modsatte part gled ud til enten højre eller venstre. Det har egentlig undret mig, at ingen af de partier, der her er tale om, har slået på muligheden af at samle sig omkring midten i dansk politik og løse de opgaver, som en række af de partier, der befinder sig dér, tidligere har kunnet gøre det.

Jeg vil godt sige til hr. Ellemann-Jensen, som i sit første indlæg sagde, at firkløverpartierne er de eneste, der har fremlagt seriøse løsninger, at det forekommer mig at være en meget flot bemærkning. For det første fordi jeg mener, at andre partier på lignende måde har fremlagt forslag, vi har i hvert fald gjort det fra det radikale venstres side, og det har været en seriøs fremlæggelse. Men det undrer også, fordi der, som det er fremgået af dagens debat, ikke er tegnet noget klart billede af, hvad firkløverets politik er. Det er dér, det radikale venstre naturligvis har udtalt sig kritisk over for den hurtige genetablering af firkløverpartierne.

Det mest interessante i den forbindelse er vel i virkeligheden også, at firkløverpartierne, hvis de stiller op som et alternativ til socialdemokratiet, kun kan komme til magten med fremskridtspartiets støtte og formentlig kun kan bestå med fremskridtspartiets støtte. Hvis det er rigtigt, har det i hvert fald været med til at afklare det radikale venstres stilling.

Egentlig beklager vi denne udvikling, for vi har fra mit partis side så ofte gennemført væsentlige politiske beslutninger og også reformer sammen med både venstre og de konservative. Men de har altså valgt en anden politik til det forestående valg. Vi efterlyser stadig væk, synes jeg, svar på det interessante spørgsmål: hvad er det for en politik, firkløverpartierne kan tilbyde vælgerne efter valget som en ny regering? Det radikale venstre går foreløbig til valg på sit program og vil naturligvis så se efter valget, på hvilken måde vi bedst kan sikre at få gennemført de politiske synspunkter, som vi er gået ud til vælgerne med.

Jeg har en enkelt bemærkning i tilslutning til dette til hr. Arne Melchior, som også følte det som lidt af en bebrejdelse, tror jeg, at vi efterlyste en politik, en firkløverpolitik. Hr. Arne Melchior forsvarede sig med, at sådan en politik aftalte jo heller ikke socialdemokratiet og venstre. Hvorfor kommer man så nu og forlanger det af firkløverpartierne? Ja men det var jo det, jeg sagde i min tale, at det var den lære, vi gerne skulle drage af SV-regeringsdannelsen, at når man ikke aftalte et holdbart og langsigtet program, så går tingene galt. Derfor kan man ikke bruge det som nogen undskyldning for ikke at gøre det. Jeg synes, det er meget væsentligt også for det vigtige arbejde, der skal foregå her i tinget efter valget, at vi ved, hvad det er, partierne står for.

Må jeg sige med henblik på de dagsordener, der er fremsat, og som vi ikke er spor imponerede af i det radikale venstre, at vi føler, det nærmest er en lille smule utidigt at fremsætte dagsordensforslag til et folketing og til en regering, som ikke er i stand til at fungere og ikke kan handle. Men vi ville under alle omstændigheder have afvist fremskridtspartiets dagsordensforslag, vi kunne have stemt for retsforbundets, vi har udtrykt de samme ting her i dag, men vi vælger at stemme for den afværgedagsorden, som er